

»Oh,« je dejal Ivan, »kako si se lahko pogovoril z njim. Vse je razumel! Četudi je bil učen in zdravnik, se nas ni nič sramoval. In če pomislim? Ružica, Ružica! Če pomislim!«

Nato smo spet dolgo molčali.

Molk je prekinil Celestin, lepi mornar z Molata. Solzne oči je imel in pritisnil na zvonec.

»Naj pride sestra!«

MIRAN JARC

ALI VEŠ, DA JE KRUH...

Ali veš, da je kruh,
ki ga jemlješ v roké,
te neme zemljé
skrivni duh?

Iz zlih rok brezup
vsejan v zemljó
nam trudno teló
razkraja kot strup.

Zdaj orje Kajn...
Bo do konca vekóv
ves svet njegov?
O, groza teh sanj!

Božji lomilec kruha,
pridi, pridi v nas
v ta nemilostni čas
upora in napuha.

Vlij v nas blagoslov
in v vse še nerojeno,
da bo po Tebi zbudena
še mrzla, mrtva snov.

Daj v nas dobroto pšenice,
v ljubezen nam bodi kri,
da bodo naše dlani
bližnjemu tolažnice.

Ostani pri nas, ostani,
mrak nas preti zadušiti.
Daj nam sebe piti,
z duhom nas nahrani.

MIRAN JARC

KADAR NAS KDO ZAPUŠČA...

Kadar nas kdo zapušča
za vekomaj,
nas njegovih oči sijaj
zbudi iz dnevnega hrušča

v bolečino čudnega spoznanja:
tujec si [saj se nikoli poznali nismo]
in bližnji si [iz svetega pisma]...
nemirno v svetlobi kesanja:

toliko smo govorili,
tolikrat smo se gledali,
pa si nismo src izpovedali,
slepi smo se tajili.

Zdaj si ptič iznad našega obzorja,
zate smo ribe v mračju vodá,
ta praznota je mrzla temá,
med nami in teboj je gluhotá prostorja.

Od čudne žalosti je duh naš čist.
Ali je to milost, da smo razprostrti
kot beli prti?
O, da nam odtisne obraz svoj Jezus Krist!